

Satnice

Darko
Komac

1.

in vsakršna zamaknjenost se je pretopila v ilo, v obsedenost tebe samega (najmehkejši del, ki pozna čase in napoveduje vreme), v žensko, za katero že ni več pomembno kako ji je ime —

klic
si je želela
molk
je ustvarila

Sonce je istočasnost svojemu vzhodu; zemlja je suha, ženska je razpokana; žejen si . . .

2.

sedmera vrata, sedmeri dan; izgubljena slutnja v prostoru.

Božala je svojo kazen

In prihajali so — celo nenapovedani . . . Otožni so bili pozni večeri, čeprav so se zdeli pravi radostni mehur;

božala je svojo kazen

pod očmi je imela tema svoj blazinjak — noči so bile brez zvezd; oči so izdajale zalezujočo pohoto:

božala je svojo kazen
hotela je . . .

3.

cvetje bo naslonilo cvetne vence na tvoje prsi; takrat bi moral vprašati v čigav spomin . . . Ostal je božljaj — pod penasto lupino je sramežljivo skrival možnost za jutrišnji dan.

poljubil je prste
obraz se je umaknil
slutil je gnus

Sveča ni dogorevala; zakaj je bil preplašen? Zakaj ni bil moški —

4.

zevalo je med besedama, ki sta bili izgovorjeni — nju smisel bi bil lahko opravičilo — vsa resnica je bila v tistem trenutku v praznem prostoru. Sled stopinje z mnogo bolj vdrtim prstnim delom je izdajala beg.

bal sem se
v zevajočem je strah
vem
a zakaj ne izrečeš vmesnega
namesto mene

Sonce pra-pra košenic bo zalizalo tudi to senco; le da čas pogoltne oblak iz katerega rosijo tvoje oči

bal sem se

5.

ostalo je zmedeno v listnih žilah; glas je zavijal in nikoli ni bilo mogoče reči, ali je to veter ali pa morda povsem nekaj neznanega, ki se namerava prikrasti v prostor zavesti ter med samimi znanimi stvarmi ustvariti zmedo. Takšen čas je pač bil — in vendar ni bilo prav nič odvisno od časa, ker so bili prijemi, poteki, dogodki ter oblike že znani in rešeni presenečenj.

premik

.....

Klicala je v spanju. Še toliko stvari bi se dogodilo; ni vedela, kaj je že uspela pozabiti; kaj je v resnici pozabila . . . česa ne bi smela, ker se ponavlja — kot bi ji nešteto imen pomenilo enega samega človeka.

obrat
polmrak

.....

6.

pa sanje, sanje — izprijena beseda; samo rdečica.

mehur vsakdanje nestrpnosti

Golorok se je spravil nad okamenelo grudo vsakogaršnje
prsti — pa je trpel. Nista si dovolila počitka; ona je
popuščala:

blazno si je zaželel piti
iz njenih dlani

7.

Seme zlagano

seme zanikano —

znaš sanjati

in najprej je upogibal šibka telesa; ječanje je bilo tenko
— vrednost bolečine je bilo življenje. Tudi največji utegne
biti upognjen — redki se zlomijo, preden se ne prepričajo,
da se ne morejo upogniti; redki . . .

slabost

rast v veter

seme zasanjano

in občutek, da so se bližine obdale z biserno matico.
Kolikokrat zaboli pse zapuščenost, ki jim jo naklonijo
gospodarji; vračajo, iščejo in rojevajo zvestobo. Kratek,
ne preveč rezek žvižg;

zaupanje se bo osulo

cvet bo prekrila sedanjost —

kaj je želja

božljaj skuša zagladiti razpoke, v katere se je potuhnila
noč.

ne preveč rezek žvižg

9.

pa vendar ostane . . . tavanje skozi priprto oko jutra;
označeni prijemi skopost; suha beseda, da bog se usmili.
Joku je sledila premišljenost — koža koži je položila
rahel dotik v spomin,

šklepet z zobmi

brezzoba strupenjača

pa se je smehljalo. O, vedno enako; tako utrujeno . . . samo
utrujenost — brez vpoklica, samo utrujenost!

brizg
zaklet kaŝipot
poljub na čelo

10.

naj bo — nastavi usta dokler je še čas, sicer bo posvečena
posoda prazna; z največjim trdom je bilo odtekanje
utesnjeno do kapljic in doslej so se tu omočila komaj ena
sama usta. Naj bo —

prgišče
ustnice
suh požirek
odrgnina v času

nihče ti ne bo očital, nastavi usta . . .

11.

zvedava tišina
v posmehu izkrivljena usta
jesen —
odmevnik selivk

in tako staro in tako samo je obpotno razpelo — visoko,
malo nagnjeno — da žebelj ne zada krvave rane; slabo
bi držal preperelino.

odmevnik tišine

V resnici mu je bilo ime drugače, kot so ga klicali in
na svoje pravo ime ni več slišal — zato je tolikokrat vse
sililo v veliko nesrečo.

12.

in prav je pomislil, da so glasovi razžrli jutro; mahedrave
krpe so se privlekle skozi okno, oblezle so posteljo in
se spravile nad komaj prebujenega. Natrgani robovi so
boleče in neurejeno silili drug k drugemu —

zamujena noč
zmaličen obraz —
kot kletev
kot greh
sito v očeh

bil jim je nekoliko podoben, vendar se je spomnil svojega
imena še preden je vprašal: kdo sem? in zakaj?

prebujajoči se ljudje
začetek